

καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου 1814 Ἰουνίου 23 εἰς Καλαβρυτίαις † Τὸ παρὸν ἱερὸν κιβώτιον τοῦ θαυματουργοῦ ἁγίου Βησσαρίωνος ἀρχιεπισκόπου Λαρίσσης καὶ κτήτορος τῆς ἱεράς μονῆς Δουσίου κτήμα ὑπάρχει αὐτῆς. Ἐἶνε δὲ τὸ ἀργυρότευκτον τοῦτο κατασκευάσμα ναϊδιόσχημον καὶ φέρει κατὰ τὰ κάτω χωρίσματα τὰς ἐξῆς τορευτὰς εἰκόνας, α') τοῦ μυστικοῦ δείπνου, β') τῆς φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ, γ') τῆς μονῆς τοῦ Δουσίου, εἰς ἧς τὸ βάθος φαίνονται τὰ Μετέωρα καὶ δ') τοῦ ὁσίου Βησσαρίωνος. Κατὰ δὲ τὰς σχηματιζόμενας ἐν τοῖς ἄκροις τούτων τῶν παραστάσεων τέσσαρας γωνίας παριστάνονται τὰ ἐξαπτέρυγα.

Μετὰ δὲ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς μονῆς κατελθόντας ἀνέμενον ἤδη ἡμᾶς τὸ γεῦμα, ποιητικώτατα παρατεθὲν ὑπὸ τὰ δένδρα, εἰ καὶ δὲν εἶχμεν ἀνάγκην σκιάς, ἐπειδὴ ὁ οὐρανὸς ἦτο εἶπερ ποτὲ νεφελώδης, καὶ τὰ σύννεφα ἐκάλυπτον τὸ ὄρος μέχρις αὐτῆς σχεδὸν τῆς μονῆς, διερχόμενα ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν. Διὰ ταῦτα παρέστη ἀνάγκη νὰ σπεύσωμεν, ὅπως ἐπιστρέψωμεν, τόσω μᾶλλον καθ' ὅσον διενουόμεθα νὰ ἐπισκεφθῶμεν κατερχόμενοι καὶ τὴν οὐ μακρὰν τῆς Πόρτας βυζαντιακὴν ἐκκλησίαν τῆς Πόρτα-Παναγίας. Καὶ ἐξετελέσθη μὲν αὕτη ἡ ἐκδρομὴ κατὰ τὰ προδιαγεγραμμένα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν νὰ ποφύγωμεν τὴν καταρραγεῖσαν καθ' ὁδὸν βραχθαίαν βροχὴν, ἥτις ἔλουσεν ἡμᾶς πεσοῦσα κρουνηδόν.

Ἡ συνοδία ἡμῶν εἶχεν αὐξηθῆ κατὰ τὴν κατάβασιν ὑπὸ τινος τῶν καλογήρων, ὅστις φιλοφρόνως ἠθέλησε νὰ καταβῆ μεθ' ἡμῶν μέχρι τοῦ μετοχίου· ὡς ἐκ τούτου δὲ διάφορα ἢ κατὰ τὴν ἀνοδὸν ἦσαν τὰ θέματα τῆς συνομιλίας ἡμῶν ἰππευόντων ἐν μέσῳ τῆς βροχῆς. Τότε μὲν ἐπεκράτουν αἱ ἀναμνήσεις τῆς ἀρχαιότητος, τώρα δὲ κύριον ἡμῶν θέμα ἦσαν τὰ κατὰ τὴν μονὴν καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς. Ὡς εἰκὸς δὲ, ὁ βίος τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἐπεισοδία παρεῖχον τὴν ἀφορμὴν τῶν πλείστων λόγων. Ὅχι δὲ ἀτόπως, διότι ὁ ὁσίος Βησσαρίων εἶνε τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες ἐν τοῖς πικροῖς τῆς δουλείας χρόνοις πρόκεινται παραδείγματα φαεινὰ πιστῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος καὶ ἐξαιρέτου κοινωνικοῦ δράσεως. Ἡ δ' ἐκκλησία κατέλεξε δικαίως εἰς τοὺς ὁσίους τὸν ἄνδρα, ἐφ' ᾧ δύναται νὰ καυχηθῆ ἢ χορεῖα ἐκείνων, ὅσοι ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς δουλείας ὑπὸ τὸ βᾶσον ἀνεδείχθησαν ἀληθεῖς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ποιμένες τοῦ ὑποδοῦλου ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ βίος τοῦ ὁσίου ἀναγι-

νώσκειται εἶπερ τις καὶ ἄλλος εὐαρέστως¹. Δὲν κουράζει τὸν ἀναγνώστην ἢ παρακωλύθησις ἀσκήσεως μονοτόνου, οὐδ' ἀποπνέει ἢ χεῖρ τοῦ ὁσίου μόνον λιθωνωτόν. Ἐἶνε χεῖρ τυλώδης ἐθνικοῦ ἐργάτου, οὐ ποικίλος εἶνε καὶ μεστός δράσεως ὁ βίος, μὴ ἀφιερωμένος εἰς μόνην τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐἶνε ὁ ἱερός ἀνὴρ ὁ ἰθύνων θεοπροπῶς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Λαρίσσης ἀπὸ τοῦ 1520 μέχρι τοῦ 1541, εἶνε ὁ κτίτωρ τῆς εὐαγοῦς μονῆς τῶν Μεγάλων Πυλῶν, ἀλλ' εἶνε καὶ ὁ ἀντιλήπτορ τῶν πτωχῶν καὶ ὀρφανῶν, εἶνε ὁ βύουμένος αἰχμαλώτους ἐν ἡμέραις

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ οικογένεια Λαχταράκη

(Εἰκὼν Ροῦλοῦ)

πνηραῖς, εἶνε ὁ ἐν σιτοδείᾳ ἀνοίγων τὰς σιταποθήκας τῆς μητροπόλεως χάριν τῶν ἐνδεῶν. Καὶ ἐν ᾧ ἄφ' ἑνὸς εὐαγγελικῶς ὑπομένει τὴν ἀντίδρασιν τῶν δικωτῶν αὐτοῦ, ὡς πρωτοστάτης πάσης κοινωνικῆς καὶ ἐθνικῆς προόδου πρωταγωνιστεῖ ἐν τῷ ἀγαθῷ ὡς κεφαλὴ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ποιμαίνοντος λαοῦ, ὅστις στερεῖται πολιτικῆς κυ-

¹ Εὐρήθαι ἐν τῷ βιβλίῳ Ἀκολουθία ἐορτάσιμος τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος ἀρχιεπισκόπου Λαρίσσης τοῦ θαυματουργοῦ καὶ κτίτορος τῆς τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ ἱεράς μονῆς τῶν Μεγάλων Πυλῶν τῆς κοινότερον καλουμένης Δουσίου.... Διορθωθείσα δὲ νῦν ἀκριβῶς καὶ καλλωπισθεῖσα ὑπὸ Πολυχρονίου Φιλιππίδου.... Ἐν Βενετίᾳ. 1846.

βερνήσεως μεριμνώσης ὑπὲρ αὐτοῦ πατριῶκως. Ἐνδεικτικώτατα δὲ γίνεται τοῦτο δῆλον καὶ διὰ τῆς μερίμνης τοῦ ὁσίου ὑπὲρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Ἠπείρου ὁδοποιίας. Αὐτὸς εἶνε ὁ ζευξας πολλὰς γεφύρας, ὧν μεγίστη καὶ σπουδαιότατη ἢ ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀχελῷου ἢ γνωστοτάτη ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Κοράκου τὸ γεφύρι κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἄγουσαν διὰ τῆς Πίνδου ὁδόν. Ὡς ἐξῆς ὁ βιογράφος τοῦ ὁσίου διηγεῖται τὰ κατὰ τὸ ἀληθῶς θαυμάσιον τοῦτο ἔργον αὐτοῦ. «Τοῦτο τὸ μεγά-

» λον κακὸν καὶ τὴν κακὴν βλάβην ὅπου
» ἔκαμνεν εἰς ὄλους ὁ ποταμὸς,
» στοχάζομενος ὁ ἅγιος Βησσα-
» ρίων, ἐλυπεῖτο πολλά. Συλ-
» λογιζόμενος ὁμως τὴν δυσκο-
» λίαν ὅπου εἶχεν ἢ τοῦ τειοῦ-
» του κακοῦ διόρθωσις, ἐτραβί-
» ζετο ὀπίσω, καὶ νὰ ἐπιχειρή-
» σθῃ τὴν θεραπείαν δὲν ἠθέλε.
» Τέλος πάντων, νικάται ἀπὸ
» τὴν φιλανθρωπίαν καὶ συμ-
» πάθειαν τῶν ἀδελφῶν ὁ συμ-
» παθέστατος καὶ φιλανθρωπό-
» τας, καὶ ἐλπίζωντας εἰς τὴν
» δύναμιν καὶ τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ,
» τοῦ ἐν ἀπόροις πόρους καὶ εὐ-
» κολίας εὐρίσκοντος, ἐπιχειρή-
» ζεται τὴν διόρθωσιν, καὶ κτί-
» ζει καὶ οἰκοδομεῖ μεγάλην καὶ
» θαυμαστὴν γέφυραν ἐν τῷ αὐ-
» τῷ ποταμῷ, καθὼς ἕως τὴν
» σήμερον φαίνεται κτισμένη,
» εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον
» Κόρακα, εἰς ἑνα τόπον δηλαδὴ
» ὅπου δὲν ἦτο καμμία ἐλπίς
» νὰ κτισθῇ ποτὲ γέφυρα· πάρεξ
» μετὰ κόπων ἀμέτρων, μετὰ
» ἐξόδων σχεδὸν ἀναριθμητῶν
» καὶ μετὰ κινδύνων πολλῶν.
» Καὶ ἀκούσατε τί ἠκολούθησεν
» ὅπου ἤρχισαν οἱ οἰκοδόμοι νὰ
» κτίζουσι, καὶ νὰ στερεώσουν
» μὲ μάρμαρα τετράγωνα καὶ
» μεγάλα τὰς ἀντικρῶν δύο ὄχθας
» τοῦ ποταμοῦ, καὶ παρευθὺς
» μετὰ τοῦτο νὰ σηκῶνουν ἐπά-
» ρον ὅπου ἔστησεν τὸ ξύλι-

» νον σχέδιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἐμελλε
» νὰ γυρίσῃ ἢ καμᾶρα, καθὼς εἶνε συνή-
» θεια· νὰ, καὶ γίνεται ἕξαφνα μία μεγά-
» λη βροχὴ, ἀπὸ τὴν ὅποιαν αὐξήσας ὁ
» ποταμὸς, ἐκατέβασε τόσα μεγάλα ξύλα,
» ὅπου ἔγιναν ὡσὰν μία μεγάλη καμᾶρα,
» μὲ τὰ ὅποια κατακυτπήσας ἐκείνα τὰ
» νεόκτιστα κτίρια τὰ κατεκρήμνισεν ὅλα
» καὶ τὰ ἤρᾶνισεν. Ὅθεν ἐμβῆκεν ὁ ἅγιος
» πάλιν εἰς καινούριον κόπον καὶ ἔξοδα καὶ
» συμμαζώξας ἄλλην ὕλην, ἔκαμε δευτέ-
» ραν ἀρχὴν τῆς γεφύρας, στερεωτέραν ἀπὸ
» τὴν πρώτην, καὶ οὕτως ἐτελείωσε τὸ
» ἔργον μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τὴν δύναμιν
» τοῦ θεοῦ.